

РЕШЕНИЕ

№ 381

гр. София, 16.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесет и шести май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теодора Кръстева

Членове: Светлин Михайлов
Мирослава Кацарска

при участието на секретаря Мария Г. Паскова
като разгледа докладваното от Светлин Михайлов Въззивно търговско дело
№ 20221001001043 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 от ГПК, вр.чл.613 от ТЗ.

Образувано е по повод постъпил въззивна жалба от „Локал асет мениджмънт енд рисорсис“ АД, с която обжалва решение № 107 от 19.10.2022 г., постановено по т.д. № 112/22 г. по описа на Софийски окръжен съд, Търговско отделение, 1 състав, в частта в която съдът е определил начална дата на неплатежоспособността – 06.12.2019 г.

В жалбата се твърди, че атакуваното решение е постановено при неправилно приложение на материалния закон, при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и при условията на необоснованост. Твърди, че от заключенията на назначените съдебно-счетоводни експертизи се установява, че към 01.01.22 г. дружеството продължава да погасява задълженията си към кредитори, както и че към тази дата притежава касова наличност от 515.69 лв. В периода от 01.01.22 г. до 30.09.22 г. като вноски от собствениците са постъпили приблизително 6 000 лв., използвани за изплащане на възнагражденията на персонала, поради което следва да се приеме, че дружеството е спряло плащанията си към 01.01.22 г. Твърди, че при постановяване на решението първоинстанционния съд не е извършил всестранно и обективно разследване, поради което е определил неправилно началната дата на неплатежоспособността. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да отмени атакуваното в тази част и вместо него постанови ново, с което да определи начална дата на неплатежоспособността 01.01.22 г.

Ответникът „Еврофинанс сървисис“ ООД не оспорва подадената въззивна

жалба. Твърди, че атакуваното решение в тази част е неправилно и незаконосъобразно. Смята доводите изложени в жалбата за основателни, както и че от доказателствата по делото безспорно е установено, че към 01.01.22 г. са налице всички признаци на чл.608 от ТЗ. Моли съда да постанови решение, с което да уважи подадената жалба.

Съдът след като се съобрази с доводите на страните и обсъди събраните по делото писмени доказателства, съобразно разпоредбата на чл.235 от ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна:

Не се спори, а се установява и от доказателствата по делото, че с атакуваното решение № 107 от 19.10.2022 г., постановено по т.д. № 112/22 г. по описа на Софийски окръжен съд, Търговско отделение, 1 състав, че съдът е обявил неплатежоспособността на основание чл.608 ТЗ на “Локал асетс мениджмънт енд рисорсис” АД, с начална дата 06.12.2019 г., открил е производство по несъстоятелността на “Локал асетс мениджмънт енд рисорсис” АД, обявил е в несъстоятелност “Локал асетс мениджмънт енд рисорсис” АД, постановил е прекратяване на дейността на “Локал асетс мениджмънт енд рисорсис” АД, постановил е обща възбрана и заповед върху имуществото на “Локал асетс мениджмънт енд рисорсис” АД, прекратил е правомощията на органите на “Локал асетс мениджмънт енд рисорсис” АД, лишил е “Локал асетс мениджмънт енд рисорсис” АД от правото да управлява и се разпорежда с имуществото от масата на несъстоятелността, постановил е започване на осребряване на имуществото на длъжника “Локал асетс мениджмънт енд рисорсис” АД, включено в масата на несъстоятелността и разпределение на осребреното имущество, допълнил е на основание чл.9 ТЗ фирмата на длъжника с добавката - в несъстоятелност, а именно “Локал асетс мениджмънт енд рисорсис” АД – в несъстоятелност и е спрял на основание чл.632, ал.2 ТЗ производството по несъстоятелност по т.д. № 112/22 г. по описа на Софийски окръжен съд.

Не се спори между страните, а се установява и от доказателствата по делото, че ответникът “Локал асетс мениджмънт енд рисорсис” АД дължи на ищеца сумите посочени в исковата молба.

От заключението на назначената и изслушана в съдебно заседание съдебно-счетоводна експертиза, се установява, че ответното дружество към 30.09.2022 г. има задължения в размер на 4 445 х. лв., от които краткосрочни 4 411 х. лв. и дългосрочни в размер на 34 х. лв. Вещото лице е отразило, че в така посочената сума са включени задължения към „Еврофинанс сървисис“ ООД в размер на 4 790.65 лв., по фактури от 2017 г., 2018 г. и 2019 г. В тази сума са включени 2 160 лв. задължение по фактура № 1000000291 от 05.12.2019 г., издадена във връзка с договор за наем от 01.01.2013 г. и анекс към него, която е с падеж 12.12.2019 г., 2 630.65 лв. задължение по фактури за префактурирани телефонни услуги през 2017 г. и 2018 г., незаплатени в срок. Вещото лице е изчислило, че върху дължимите суми мораторната лихва е в размер на 1 916.99 лв. Вещото лице е изчислило, че към 30.09.2022 г. коефициентът на обща ликвидност е 0.67, на бърза ликвидност е 0,67, на незабавна ликвидност е 0, абсолютна ликвидност е 0. Коефициентът на финансова автономност е 0,5 и на задлъжнялост 1,99. В заключението си посочва, че по баланс към 30.09.2022 г. “Локал асетс мениджмънт енд рисорсис” АД е отчело осигурителни задължения в размер на 6 х. лв. и данъчни задължения в размер на 3 х. лв. Вещото лице сочи, че по балансови данни към 30.09.2022 г. ответникът е отчел вземания с обща стойност 2 954 х. лв., които имат краткотраен характер. При направената справка вещото лице твърди, че съгласно извлечения от съответните счетоводни сметки, вземанията на дружеството в лева възлизат на 2 956 301.29 лева, същите са просрочени и имат следния произход: 104 510.58 лева - вземания от „Евромел - 2016“ ООД, произтичащи от ф-ри за

наем от 2019 г. - 82 910.60 лв. и 2020 г. – 21 599.98 лв., 2 839 430.71 лева - вземания от „Бизнеспарк Маиоле” ООД, които произтичат от постановление за възлагане от 22.10.2020 г., по което “Локал асетс мениджмънт енд рисорсис” АД е бил солидарен длъжник, обезпечил задълженията на „Бизнеспарк М.” ООД към банка със свои имоти, послужили впоследствие, чрез продажбата им в изпълнително производство, за погасяване на банковия кредит на „Бизнеспарк М.” ООД, 12 360 лв., вземания по съдебни спорове. Вещото лице дава заключение, че по балансови данни към 30.09.2022 г. ответникът отчита задължения с обща стойност 4 445 х. лв., от тях представени като дългосрочни задължения - 4 411 х. лв. и такива с краткотраен характер - 34 х. лв., а съгласно извлечения от съответните счетоводни сметки, задълженията на дружеството в лева възлизат на 4 443 986.62 лева, от тях задължения за 4 410 275.30 лева са просрочени. Същите имат следния произход: 33 711.32 лв., получени дългосрочни заеми в левове, задължения към „Амарел България” ЕООД по договор за паричен заем от 26.01.2021 г., с падеж на погасяване 26.01.2024 г., 6 198.85 лв., задължения към доставчици, задължения към „Еврофинанс сървисис” ООД в размер на 4 790.65 лв. по фактури от 2017 г., 2018 г. и 2019 г., задължения към „Лега консулт” ЕООД в размер на 1 408.20 лв., по ф-ри от 2017 г. и 2018 г., 4 200 000 лв., задължение към „Палмигруп” АД по договор за продажба на вземане, 195 745.12 лв., задължения към общините за местни данъци и такси, възникнали преди 2019 г. Вещото лице твърди, че съгласно информация от финансовите отчети на “Локал асетс мениджмънт енд рисорсис” АД през 2021 г. дружеството не отчита наличие на парични постъпления, а извършените плащания през годината към персонал и други са в размер на 62 х. лв. за сметка на остатък от предходната година, като в края на 2021 г. дружеството разполага с касова наличност 515.69 лв. Вещото лице твърди, че за периода 01.01.2022 г. - 30.09.2022 г. като вноска от собствениците са постъпили приблизително 6 х. лв., използвани за изплащане на възнаграждения към персонала, като дружеството не е разполагало с други парични средства и други плащания от началото на 2022 г. не са извършвани.

От назначената и изслушана в настоящата инстанция съдебно-икономическа експертиза се установява, че през изследвания период 31.12.2019 г. - 31.03.2023 г. краткотрайните активи представляват вземания и парични средства. Вещото лице е отразило, че общата сума на краткотрайните активи намалява от 13 417 хил. лева към 31.12.2019 г. до 2 955 хил. лева към 31.03.2023 г. В структурата на текущите активи преобладават вземанията, които са над 99%. По отношение на капиталовата структура вещото лице твърди, че в края на 2019 г. и 2020 г. преобладава собственият капитал, съответно с относителен дял 66,92% към 31.12.2019 г. и 97,16% към 31.12.2020 г., като от края на 2021 г. в капиталовата структура преобладават привлечения капитал (задълженията), като намалението на собствения капитал се дължи на отчетената загуба за 2021 г., 2022 г. и към 31.03.2023 г. В структурата на текущите задължения най-голям е дялът на публичните задължения, общо 88,58% към 31.12.2019 г., 89,46% към 31.12.2020 г., 82,63% към 31.12.2021 г., 97,05% към 31.12.2022 г. и 96,90% към 31.03.2023 г. В заключението си вещото лице е отразило, че по данни от счетоводните регистри общият размер на вземанията към 31.12. на съответната година и към 31.03.2023 г. е: 13 402 940.24 лева към 31.12.2019 г., от които: 310 972.83 лева вземания от клиенти 13 091 967,41 лева други вземания; 16 177 047.41 лева към 31.12.2020 г., от които: 284 618.43 лева вземания от клиенти и 15 892 428.98 лева други вземания; 2 973 321.98 лева към 31.12.2021 г., от които: 104 510.58 лева вземания от клиенти 2 868 811.40 лева други вземания; 2 953 085.29 лева към 31.12.2022 г., от които: 104 510.58 лева вземания от клиенти 2 848 574.71 лева други вземания; 2 953 085.29 лева към 31.03.2023 г., от които: 104 510.58 лева вземания от клиенти 2 848 574,71 лева други вземания. При изчислението на коефициентите на дружеството вещото лице прави извод, че стойностите на коефициентите към 31.12.2019 г. и 31.12.2020 г. показват ниска задлъжнялост към кредиторите. Дружеството осъществява дейността си със собствени средства и съответно не е зависимо от кредиторите си. От 2021 г. задлъжнялостта на

дружеството се увеличава, съответно и зависимостта от кредиторите. Коефициента на обща ликвидност за периода 31.12.2019 г. – 31.03.2023 г. е както следва: 1.9074; 2.9646; 0.6694; 0.6701 и 0.6699. КБЛ за посочения период е 1.9074; 2.9646; 0.6694; 0.6701 и 0.6699. КНЛ е 0.0020; 0.0115; 0.0002; 0.0002; 0.0002 и 0.0002. В същия размер е и КАЛ, а коефициента на финансовата автономност се променя от 2.0233 в началото на периода до 0.4781 в края на изследвания период. Обратно пропорционално коефициента на задължнялост се променя от 0.4942 до 2.0916. В заключението си вещото лице е отразило, че От 2021 г. дружеството не отчита нетни приходи от продажба на материали, стоки и услуги. Констатирало е наличие на забавяне в събираемостта на вземанията, представляващи вземания от свързани лица - „Бизнеспарк М.“ ООД с падеж за събиране 22.10.2020 г., просрочие на задължения към доставчици по фактури от 2017 г. до 2020 г., просрочие на публични задължения възникнали пред 2019 г., недостиг на оборотни средства (краткосрочни активи) от 2021 г., в резултат на което ликвидността се влошава. Въз основа на това вещото лице прави извод, че затрудненията имат траен и необратим характер. Така изготвеното заключение е неоспорено от страните поради което съдът го кредитира изцяло.

От правна страна:

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

С атакуваното решение № 107 от 19.10.2022 г., постановено по т.д. № 112/22 г. по описа на Софийски окръжен съд, Търговско отделение, 1 състав, че съдът е обявил неплатежеспособността на основание чл.608 ТЗ на “Локал асетс мениджмънт енд рисорсис” АД, с начална дата 06.12.2019 г., открил е производство по несъстоятелността на “Локал асетс мениджмънт енд рисорсис” АД, обявил е в несъстоятелност “Локал асетс мениджмънт енд рисорсис” АД, постановил е прекратяване на дейността на “Локал асетс мениджмънт енд рисорсис” АД, постановил е обща възбрана и заповед върху имуществото на “Локал асетс мениджмънт енд рисорсис” АД, прекратил е правомощията на органите на “Локал асетс мениджмънт енд рисорсис” АД, лишил е “Локал асетс мениджмънт енд рисорсис” АД от правото да управлява и се разпорежда с имуществото от масата на несъстоятелността, постановил е започване на осребряване на имуществото на длъжника “Локал асетс мениджмънт енд рисорсис” АД, включено в масата на несъстоятелността и разпределение на осребреното имущество, допълнил е на основание чл.9 ТЗ фирмата на длъжника с добавката - в несъстоятелност, а именно “Локал асетс мениджмънт енд рисорсис” АД – в несъстоятелност и е спрял на основание чл.632, ал.2 ТЗ производството по несъстоятелност по т.д. № 112/22 г. по описа на Софийски окръжен съд.

Така постановеното решение е атакувано само в частта относно определената начална дата на неплатежеспособността, поради което в останалата си част е влязло в сила.

По допустимостта и основателността на подадената въззивна жалба:

По отношение на допустимостта на подадената въззивна жалба, съдът в настоящия си състав намира същата за процесуално допустима, като подадена в установените от закона срокове и от легитимирани лица.

С оглед на нормата нормата на чл. 269 от процесуалния закон въззивната инстанция дължи проверка за валидността на решението, за неговата допустимост, в

обжалваната част, а за правилността му единствено на въведените в жалбата основания и при съобразяване правилното приложение на императивните материалноправни норми. Изпълнявайки така въменените от закона правомощия по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно. Релевираните в жалбите доводи са свързани с твърдението, че съдът неправилно е преценил събраните по делото доказателства, с оглед на което е направил необосновани и незаконосъобразни изводи относно началната дата на неплатежоспособността на търговеца.

Съгласно постоянната практика на ВКС, обективирана в постановените по реда на чл. 290 ГПК решение 174/05.02.2011 г., постановено по т.д. 567/11 г., по описа на ТК, II ТО, решение 44/27.05.2014 г., постановено по т.д. 3 286/13 г., по описа на ТК, II ТО на ВКС и др., обявяването в неплатежоспособност, респ. свръхзадълженост и откриването на производство по несъстоятелност са същинската част от решението по чл.630 от ТЗ, а всички останали негови части - определяне на начална дата на неплатежоспособността, назначаване на временен синдик, допускане обезпечителни мерки, определяне дата на първото събрание на кредиторите, прекратяване на дейността на длъжника, обявяване на длъжника в несъстоятелност, спиране на производството по несъстоятелност (в хипотезата на чл. 632, ал. 1 ТЗ) представляват последица от откриването на производство по несъстоятелност. Поради това, при обжалване на решението само в някоя от тези части (които могат да бъдат предмет на обжалване), въззивният съд дължи проверка правилността и допустимостта на решението в тази му обжалвана част, в конкретния случай само относно началната дата на неплатежоспособността.

Константната практика, обективирана в решение № 44 от 04.07.2012 г., постановено по т.д. 983/11 г., по описа на ТК, I ТО на ВКС, приема, че въззивният съд е обвързан от заявеното с жалбата искане досежно началната дата на неплатежоспособността и дължи проверка и преценка правилността на обжалваното решение съобразно заявените с въззивната жалба оплаквания и релевантната според жалбоподателя начална дата на неплатежоспособността. В този смисъл е и практиката, обективирана в решение № 140 от 28.12.2015 г., постановено по т.д. 3 682/14 г., по описа на ТК, II ТО на ВКС. С нея е разрешен въпроса относно задълженията на въззивния съд. Върховния касационен съд приема, че въззивният съд дължи разглеждане на конкретните доводи по въззивната жалба досежно началната дата на неплатежоспособността. В този смисъл и при съблюдаване на цитираната съдебна практика и общия принцип в гражданския процес за невлошаване положението на жалбоподателя, съдът приема, че длъжимата по жалбата проверка относно правилността на решението на Софийски окръжен съд, в обжалваната му част относно началната дата на неплатежоспособността, е по очертанията от молителя доводи и за очертания с жалбата период, а именно след определената от съда по несъстоятелността начална дата на неплатежоспособността - 06.12.2019 г., като в жалбата си жалбоподателя смята, че правилната дата е 01.01.2022 г.

При така очертания предмет на въззивна проверка, настоящият състав на съда намира първоинстанционното решение в обжалваната му част относно началната дата на

неплатежоспособността за неправилно по следните съображения:

Легалната дефиниция на „неплатежоспособността“ е дадена в разпоредбата на чл.608 ал.1 от ТЗ. Неплатежоспособен е търговец, който не е в състояние да изпълни парично задължение, породено от или отнасящо се до търговска сделка, включително нейната действителност, изпълнение, неизпълнение, прекратяване, унищожаване и разваляне, или последиците от прекратяването □; публичноправно задължение към държавата и общините, свързано с търговската му дейност; задължение по частно държавно вземане, или задължение за изплащане на трудови възнаграждения към най-малко една трета от работниците и служителите, което не е изпълнено повече от два месеца. С разпоредбата на чл.608, ал.2, ал.3 и ал.4 от ТЗ законодателят е въвел презумпции, за наличието на обективното състояние, в случаите, когато търговецът не е в състояние да изпълни изискуемо задължение по ал. 1, ако преди подаване на молбата за откриване на производството по несъстоятелност не е заявил за обявяване в търговския регистър годишните си финансови отчети за последните три години; неплатежоспособността се предполага, когато длъжникът е спрял плащанията, като такова е налице и когато длъжникът е платил изцяло или частично вземания на определени кредитори, както и в случаите, когато по изпълнително производство, образувано за изпълнение на влязъл в сила акт на кредитора, подал молба по чл. 625, вземането е останало изцяло или частично неудовлетворено в рамките на 6 месеца след получаване на поканата или на съобщението за доброволно изпълнение.

С оглед на така дадената легална дефиниция на неплатежоспособността, тя е обективно икономическо състояние, при което търговецът не може да изпълнява изискуемите си парични задължения към кредитори от кръга на посочените в чл. 608, ал. 1 ТЗ. В трайната практика на ВКС по приложението на чл. 608 ТЗ е възприето разрешението, че за да се установи дали търговецът е неплатежоспособен, е необходимо да се изследва неговото цялостно финансово - икономическо състояние към момента на приключване на устните състезания по делото и да се отговори на въпроса дали с притежаваните краткотрайни активи той може да погаси краткосрочните/текущите си задължения към кредиторите на база реалната ликвидност (от икономическа гледна точка) на активите.

Съобразно тълкуването по спорния пред настоящата инстанция въпрос относно началната дата на неплатежоспособността и критериите за нейното определение е формирана последователна и непротиворечива, задължителна практика на ВКС, част от която е обективизирана в решение № 80, постановено по т.д. № 1 565/14 г. по описа на I т.о., решение № 33, постановено по т.д. № 915/09 г. по описа на II т.о., решение № 115, постановено по т.д. № 169/10 г. по описа на II т.о., решение № 90, постановено по т.д. № 1 152/11 г. по описа на I т.о., решение № 44, постановено по т.д. № 983/11 г. по описа на I т.о., решение № 64, постановено по т.д. № 959/09 г. по описа на II т.о., решение № 54, постановено по т.д. № 3 035/13 г. по описа на II т.о., решение № 225, постановено по т.д. № 2 572/15 г. по описа на I т.о. на ВКС и др., съгласно която началната дата на неплатежоспособност, разглеждана като момент на проявление на трайната неспособност на длъжника да погасява изискуемите си и

ликвидни парични задължения към кредиторите по чл. 608, ал. 1 ТЗ, с наличните си краткотрайни активи, се определя с оглед неговото цялостно икономическо състояние, изразено чрез показателите за ликвидност, финансова автономност и задлъжнялост, при съобразяване на най-ранния момент на спиране на плащанията към кредиторите, като проявление, външен белег на неплатежоспособността. Трайно и непротиворечиво се възприема разрешението, че релевантен за определяне началната дата на неплатежоспособност е моментът на обективна невъзможност да се изпълнят задълженията към всички кредитори с изискуеми и ликвидни вземания, а не спирането на плащането към отделен кредитор, респ. отделни, но не всички кредитори, поради което на съобразяване подлежи не само факта на спирането на плащанията, а причините за това - липсата на краткотрайни активи, с достатъчна степен на ликвидност, за покриване на краткосрочните задължения. Касае се за обективно обусловена невъзможност за изпълнение, а не резултат на субективната преценка, фактическо бездействие или нежелание на длъжника, вкл. с оглед оспорване вземането на кредитора. В постановените по реда на чл. 290 ГПК решение № 33 от 07.09.2010 г., постановено по т.д. № 915/09 г., по описа на ВКС, II ТО, решение № 115 от 25.06.2010 г., постановено по т.д. № 169/10 г., по описа на ВКС, II ТО, решение № 90 от 20.07.2012 г., постановено по т.д. № 1 152/11 г., по описа на ВКС, I ТО и други, са дадени задължителни указания, изразяващи се в разбирането, че началната дата на неплатежоспособност следва да бъде разглеждана като момент на проявление на трайната неспособност на длъжника да погасява свои изискуеми парични задължения към кредиторите по чл. 608, ал. 1 ТЗ с наличните си краткотрайни активи, като същата се определя от неговото цялостно икономическо състояние, изразено чрез показателите за ликвидност, финансова автономност и задлъжнялост, при отчитане на най-ранния момент на спиране на плащанията като външен белег на неплатежоспособността.

Отчитайки тези разяснения, при определяне на началната дата на неплатежоспособността настоящият състав намира, че съда по несъстоятелността не се съобразил с така цитираните задължителни указания по приложението на закона. Приел е за безспорно установено, е налице изискуемо и ликвидно търговско задължение, до чл. 608 ал. 1 т. 1 ТЗ, по което не е извършено плащане от 06.12.2019 г., което обстоятелство се потвърждава и от заключението на ССЕ. Въз основа на това е направил извод, че от тази дата дружеството не е в състояние да обслужва задълженията си и която дата следва да се приеме за дата на спиране на плащанията. Тези изводи не следва да бъдат споделени. Трайно и непротиворечиво съдебната практика възприема разрешението, че релевантен за определяне началната дата на неплатежоспособност е моментът на обективна невъзможност да се изпълнят задълженията към всички кредитори с изискуеми и ликвидни вземания, а не спирането на плащането към отделен кредитор, респ. отделни, но не всички кредитори, поради което на съобразяване подлежи не само факта на спирането на плащанията, а причините за това - липсата на краткотрайни активи, с достатъчна степен на ликвидност, за покриване на краткосрочните задължения. Видно от изготвените заключения (във втория вариант) коефициента на обща ликвидност на дружеството спада под единица към 31.12.2021 г. ето защо следва да се приеме, че проявление на трайната неспособност на длъжника да погасява изискуемите си и ликвидни парични задължения към кредиторите по чл. 608, ал. 1 ТЗ, с наличните си краткотрайни активи е налице към тази дата. Като неоснователни следва да се възприемат наведените твърдения, че наличността от 515.69 лв. на каса на дружеството, както и заплащането на суми от съдружниците за изплащане на

задължения към работниците и служителите към началото на 2022 г. може да обоснове друг различен извод от настоящия, че дружеството е изпаднало в обективното състояние на неплатежоспособност в по късна дата.

По изложените съображения настоящият състав намира, че следва да се постанови решение, с което да се отмени атакуваното в частта относно определяне на начална дата на неплатежоспособността и вместо него се постанови ново, с което да се определи за начална дата на неплатежоспособността 31.12.2021 г.

Водим от гореизложеното Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 107 от 19.10.2022 г., постановено по т.д. № 112/22 г. по описа на Софийски окръжен съд, Търговско отделение, 1 състав, частта, в която съдът е определил начална дата на неплатежоспособността 06.12.2019 г., като **незаконосъобразно и неправилно и вместо него постановява:**

Определя за начална дата на неплатежоспособността на “Локал асетс мениджмънт енд рисорсис” АД – 31.12.2021 г.

Решението подлежи на касационно обжалване, при наличието на основанията на чл. 280, ал. 1 от ГПК, пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщението за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____